

slovo úvodní

Opět jsou tu Vánoce, jeden ze tří největších křesťanských svátků, a náš čas spěchá do nového roku. Je to náš lidský čas. Pán Bůh nezná Silvestry a Nové roky, zastavení, kterých se my lidé tak úporně držíme. Jeho čas je jiný a dává nám to ve svém Slovu častokrát najevo. On nemusí bilancovat, co se povedlo nebo naopak nepovedlo v uplynulém kalendářním roce. Ani si nemusí dávat na Silvestra pošetilá předsevzetí. A přesto nám dává v Bibli mnohá a častá připomenutí našeho času. Máme žít tak, abychom, kdykoli nás zavolá, mohli vydat počet z našeho lidského snažení. On nás nespoutává do nařízení, zákazů a příkazů. Jednou provždy pro nás vydal základní normy života - Zákon v Desateru - a Pán Ježíš je naplnil svým životem i přikázáními lásky, která důrazně vyslovil na mnoha místech Nového Zákona. A odtud se odvíjí náš lidský čas. Dostali jsme svobodu, abychom s ní nakládali, jak nejlépe dovedeme. Není ji samozřejmě možné chápat jako libovůli, jak si to mnozí vykládají v absolutním významu: „Dostal jsem svobodu, tak ať mi nikdo do jejího využití nemluví. Mohu si tedy dělat, co chci. Však už to nějak dopadne.“ S tímto výkladem pojmu svoboda se teď po revoluci často setkáváme a výsledek tohoto chápání svobody je mnohdy v nejlepším případě drobný podvod a v tom horším zločin. Toto je rub lidské svobody, tak jak je chápána tehdy, kdy lidé zcela zapomněli na Boha nebo se často tváří, že Bůh není nebo je tak daleko a bezmocný, že vlastně mu po jejich jednání a myšlení nic není. Často si myslí: „Však my už si to nějak vyřídíme sami se sebou a hlavně se světskou spravedlností. Když jsme šikovní, tak se ani na nic neprijde.“

A co teprve snaha o úplné popření Boží existence. Bůh prostě není, tak co je mi po nějakých návodech, jak se mám chovat, abych byl přijat do jeho království, které nikdo neviděl a které je jenom výmyslem těch, kdo si nevědí se svým životem a hlavně jeho koncem rady.

Ale vraťme se k základní myšlence našeho času, toho času, který pádí a prchá, žene se stále rychleji a zběsileji. Stále rychleji žít, všechno zařizovat pomocí internetu a počítače, prostě pokud možno ztratit příležitost k zastavení a vydechnutí, zamyšlení a setkání se sebou samými, natož s naším Pánem při modlitbě. Ale vždyť je přece tak důležité v tom strašném shonu života se zastavit, zamyslet se a hledat smysl života. Hovořit pokorně s Hospodinem a ptát se na jeho vůli, spoléhat na jeho pomoc ve svobodě, kterou nám tak bohatě dává. Jde o to, abychom se rozhodli. Nedejme se zmýlit, ta naše svoboda má přece jenom háček, na který také docela rádi zapomínáme. Ze všeho budeme skládat účty. Na to bychom měli myslet už teď a prosit za odpuštění všeho, co jsme ve své svobodě napáchali. Takže máme na výběr: radostnou svobodu s naším Pánem, nebo „svobodu“ se světem, jehož radosti nás lákají úplně jinam. Přeji vám úspěch, sílu a pokoru v rozhodování.

Blahoslav Šimek

zaujalo mne

Prvního listopadu 2005 byla v OSN, 60 let po skončení Šoa, jednohlasně přijata rezoluce, aby byl vyhlášen 27. leden památným dnem za oběti holocaustu. Je to den osvobození vyhlazovacího tábora Osvětim. Zároveň byla v této rezoluci výzva, aby se problematika holocaustu dostala do školního vyučování.

S písní Bud' Tobě sláva, kterou známe z našeho kancionálu a často zpíváme, se můžeme v plném znění setkat v Händelově oratoriu Juda Makabejský z r. 1746. Skladatel zde použil a jen málo rytmicky pozměnil francouzskou píseň o malé Nanetě, která je citována již v r. 1731 v Nové sbírce vybraných písní, vydané ve Francii. Melodie sboru z Judy Makabejského se ve své době stala velmi oblíbenou a téměř zlidověla. Přibližně o padesát let později zaznívá znovu v plné kráse v Beethovenových Dvanácti variacích na téma Judy Makabejského. V našem kancionálu je u písně Bud' Tobě sláva (č. 346) letopočet 1884, tehdy byla otextována Edmondem L. Budry a později přeložena Samuelem Vernerem.

Ludmila Marková

Od mladosti jsem pokládal za samozřejmost v tramvaji stát, aby místo k sezení bylo k dispozici potřebnějším cestujícím. Teď však s překvapením zjišťuji, že sotva sám nastoupím, hned zpravidla jeden dva lidé vyskočí a uvolňují sedadlo mně, byť sedět nemíním. Aha, uvědomil jsem si, tu už – podobně jako při přednosti chodců na přechodech – jde o první průniky kultivovaného evropského ducha do našeho ovzduší... Až tuhle onehdy jsem si sám sebe trochu pořádněji všiml v zrcadle. A rychle jsem pochopil, že to ne nějaká EU, ale holý zjev sešlého starého strejdy vztyčuje lidi ze sedadla. Ostatně i tak dobře, ne?

Ctirad Novák

V sobotu 3. prosince jsem se byl podívat na rekonstrukci bitvy u Slavkova. Namačkán v tisícovém davu na vrchu Santon sledoval jsem dalekohledem, jak se pode mnou přesunují jednotlivé pluky jako figurky na šachovnici a svádějí spolu neúprosné boje. Pro někoho to může být jen trapná hra na vojáčky. Nejsem milovník vojenské historie, ale uvědomil jsem si, že jedině díky takové akci si lidé uvědomí, že tu před dvěma sty lety zbytečně umíralo a trpělo mnoho lidí. Na závěr byl ohňostroj doprovázený hudbou. Nakonec v úplné tmě zaznělo postupně šest slov, nejprve v češtině a pak ve francouzštině, němčině a ruštině. Boj, utrpení, smrt, víra, naděje, život. Lepší pořadí bych nevymyslel.

Jiří Gruber

Dnes dopoledne zazvonil na faře bezdomovec. Dostal jídlo a 10,- Kč. Poděkoval a odešel. Odpoledne přišel znovu a naříkal, že má horečku a vedoucí azylového domu ho nechce během dne pustit dovnitř. Svou návštěvu odůvodnil slovy: „Myslíte si, že bych přišel žádat o pomoc dvakrát na stejné místo, kdybych to skutečně nepotřeboval?“ Dostal čaj a 20,- Kč. Přemýšlela jsem, zda mě podvedl nebo ne. Uvědomila jsem si, že moje úvahy jsou nepodstatné. Přeji všem bezdomovcům alespoň trochu pěkné Vánoce.

Marie Hájková

přečetli jsme

Budoucnost

V poušti bylo plno lidí, kteří se živili tím, že do Duše světa mohli proniknout bez nesnází. Byli to hadači, a ženy a starci v oáze se jich obávali. Bojovníci se s nimi zřídka radili, protože nelze jít do bitvy a přitom vědět, kdy má člověk zemřít. Bojovníci měli raději vzrušení z boje a neznámo; budoucnost byla napsána Alláhem, a ať už On napsal cokoli, bylo to vždy pro blaho člověka. Bojovníci tedy žili jen přítomností, protože ta byla plná překvapení, a oni museli dávat pozor na spoustu věcí: kde je nepřítelův meč, kde je jeho kůň, kam vést příští ránu, aby si člověk zachránil život.

Velbloudář nebyl bojovník a už několik hadačů žádalo radu. Někteří měli pravdu, jiní se mýlili. Až jednou ten nejstarší (a nejobávanější) z nich se velbloudáře zeptal, proč ho tolik zajímá jeho budoucnost.

"Abych mohl něco dělat," odpověděl velbloudář. „A změnit to, co bych nerad, aby se stalo."

"Pak to ale nebude tvoje budoucnost," podotkl hadač.

"Možná tedy chci znát svou budoucnost, abych se mohl připravit na to, co přijde."

"Má-li to být dobré, bude to příjemné překvapení," řekl hadač. "Má-li to být špatné, budeš trpět o hodně dřív, než k tomu dojde."

"Chci znát budoucnost, protože jsem člověk," řekl mu konečně velbloudář. „A lidé žijí pro svou budoucnost."

Hadač chvíli mlčel. Jeho specialitou byly hůlky, které vrhal na zem a pak z jejich rozložení vykládal osud. Teď však hůlky zabalil do šátku a znovu je schoval do kapsy.

"Vydělávám si na živobytí tím, že hádám lidem budoucnost," řekl. "Znám taje hůlek a vím, jak jich použít, abych pronikl do onoho prostoru, kde je vše psáno. Tam mohou číst minulost, objevit, co už bylo zapomenuto, a porozumět znamením přítomnosti."

Když mě lidé žádají o radu, nečtu budoucnost; já ji hádám. Protože budoucnost patří Bohu a jen on ji za mimořádných okolností odhalí. A jak že tu budoucnost dokážu uhádnout? Skrže znamení z přítomnosti. To tajemství spočívá v přítomnosti; soustředíš-li se na přítomnost, budeš jí moci zlepšit. A zlepšíš-li přítomnost, potom i to, co se stane, bude lepší. Zapomeň na budoucnost a proživej každý den svého života podle naučení Zákona a v důvěře, že Bůh pečuje o své děti. Každý den v sobě nese Věčnost."

Velbloudář chtěl ještě vědět, za jakých okolností Bůh dovolí člověku vidět budoucnost.

"Jen když On sám ji ukáže. Bůh však ukazuje budoucnost zřídka, a to z jediného důvodu: je to taková budoucnost, která byla psána, aby byla změněna."

Z knihy Paula Coelho Alchymista vybral Jiří Gruber

bylo

Napomínání v církvi

K poslednímu letošnímu sborovému rozhovoru v Brně I (21.11.) jsme pozvali kazatele sboru Církve bratrské v Brně Jana Asszonyiho, aby nám pověděl, jak se tyto otázky řeší v jejich sboru a církvi. Náš host nejprve krátce představil svou církev a pak zmínil biblické texty, které o napomínání v církvi hovoří. Zejména jsou to Mt 18,15-20, Ř 15,14, 1Te 5,12-14, Sk 20,28, 1Tm 5,20 atd. Jejich četnost vypovídá o tom, že napomínání bližních k životu církve patří a je nutné pro naši slabost. Je to nástroj k pozdvihnutí a záchraně padajících. Dnešní doba ovšem napomínání nepřeje. Většinou lidí se nelíbí, když jim někdo mluví do života. Jsou však minimálně čtyři situace, k nimž jako křesťané nemůžeme mlčet. Za prvé: když je v sázce dobro našich bližních. Za druhé: když je v sázce sláva Boží. Za třetí: když je znevaženo slovo Boží a církve. Za čtvrté: když je v sázce křesťanské svědectví.

V bibli je naznačeno, jak máme v takových případech napomínat. Především nemáme čekat, že bližního napomene někdo jiný, ale máme to učinit sami, ovšem mezi čtyřma očima. Jakkoli je to těžké, je to nutné a potřebné. Druhou zásadou je, abychom napomínali s pokorou a vědomím vlastního hříchu a selhání. Kdo chce vyjmout třísku z oka svého bratra, musí dobře vědět o trámu ve vlastním oku. To nás snese dolů z pozice pohoršených soudců. Třetí zásadu připomíná apoštol, když říká: buďte pomalí k hněvu a rychlí k naslouchání. Vždycky je třeba především naslouchat. Ptát se na motivy chybného jednání a dát druhým šanci, aby nás uvedli do skrytých souvislostí, o nichž většinou nevíme vůbec nic. Někdy zjistíme, že člověk, kterého chceme povýšeně napomenout, vlastně ani neměl jinou možnost. Čtvrtou zásadou je postupovat v duchu mírnosti. Nikdo z nás nemá právo předepisovat druhému svou míru víry. Rozhodnutí víry mohou být různá a nelze říci, že jen jedno je správné a druhé špatné.

Bratr kazatel zmínil také nový řád Církve bratrské a ocitoval z něj několik odstavců o církevní kázni, i když sám by tento název raději změnil na řád pastýřské služby.

Tento řád zná pět stupňů církevní kázně: 1. osobní napomenutí mezi čtyřma očima, 2. napomenutí od kazatele nebo staršího církve před svědky, 3. napomenutí před staršovstvem, které může být spojeno s dočasným vyloučením od stolu Páně, 4. pozastavení členství a 5. vyloučení z církve.

Mezi situace, které se takto řeší, patří zejména život proti Písmu a řádům církve, rodinné rozvraty, rozvody, pomluvy, hrubost, scestné učení, jednání proti staršovstvu, duchovní ochladnutí atd. Kázeňská opatření se ruší, pokud je dosaženo nápravy, nebo uznáním viny napomínaného.

Na závěr bratr Asszonyi vysvětlil potřebu trvalého napětí mezi vzory křesťanského života a realitou každodenního života. V kázání na hoře Pán Ježíš ukázal na boží ideály, které musí být stále znovu zmiňovány a k nimž chceme směřovat. Ale i Pán Ježíš věděl, že mezi konkrétními lidmi je situace jiná. Když mu přivedli cizoložnici, místo, aby jí kázal ideály, zastal se jí proti jejím soudcům. Ježíš dovedl být přísný, ale ne na hříšníky, nýbrž na ty, kteří nečiní pokání.

Je smutné, když lidé čekají od církve pomoc a církve se místo toho ještě přidá k těm, kteří je odsuzují. Daleko lepší je, když takové lidi pozveme k večeři Páně, která je právě pro hříšníky, aby tu našli odpuštění a vysvobození.

V následné diskusi se mluvilo zejména o tom, že když dojde v životě našich bližních k selhání, které již nelze vrátit, je to z velké části i naše vina, že jsme včas nerozpoznali, k čemu se schyluje. Jiní se pozastavili nad praxí odmítání večeře Páně a přirovnali ji k odmítnutí léku pro nemocného.

Někteří zmínili svou úzkost z toho, že by měli někoho napomínat, když člověk ví, že sám má „máslo na hlavě“. Naproti tomu zazněl hlas, že právě přiznání vlastních poklesků sblíží napomínajícího a napomínaného. Napomínání je proto třeba začít přiznáním vlastních selhání a teprve pak se dotknout i chyb druhého.

Účastníci nakonec vyjádřili dík přednášejícímu za pečlivou přípravu a vyjádřili přání opět ho v budoucnu při vhodné příležitosti pozvat do našeho sboru.

zaznamenal Jiří Gruber

Adventní odpoledne

Na první adventní neděli 27. listopadu jsme prožili opravdové společenství v našem novém sborovém sále. Vzácným hostem a přednášejícím byl bratr farář Bohumil Baštecký z Hodonína. Program zahájil krátkou pobožností na text Zj 22, 20-21: „Ten, od něhož je to svědectví, praví: „Ano, přijdu brzy.“ Amen, přijď, Pane Ježíši! Milost Pána Ježíše se všemi.“ Celé zamýšlení bylo spojeno s nastávajícím adventem. Velmi nás také zaujal rozbor písně 269 – „Vesele zpívejte“, kde bratr farář položil důraz na čtverý příchod Kristův.

Přestávka byla vyplněna skvělým občerstvením, které připravily sestry z Křesťanské služby. Po této posile těla následovala přednáška, která se volně přidržela zadaného tématu: „Čím křesťané oslovují, míjejí, rozčilují...“ Bratr farář Baštecký nás vtáhl do problémů svého života a na konkrétních příkladech i z práce např. vězeňského kaplana ukázal nejenom, jak nesnadná je cesta ke druhým při zvěstování Slova, ale i jak radostná je, najde-li odezvu u posluchačů. Dalo by se říci zjednodušeně, že společenství vznikne tam, kde se lidé cítí dobře.

Po přednášce se rozproudila živá diskuse, týkala se tématu, života ve sboru, jeho radostí i jeho úskalí. Chtěli jsme diskutovat déle, ale bratru farářovi Bašteckému by býval ujel autobus...

Blahoslav Šimek

Chránová hudba v II. brněnském sboru.

Vydavatelské lhůty našeho měsíčníku se žel někdy promítají do poměrného opožďování zpráv zachycujících „co bylo“; přesto pokládám za vhodné vrátit se k pozoruhodným hudebním nešporům, které se uskutečnily v Blahoslavově domě 20. listopadu 2005. Středem shromáždění bylo kázání bratra faráře Jaroslava Vítka na text z knihy Daniel, 7. kapitola, verše 1-14. V hudební části posloužila umělkyně Hana Ryšavá, profesorka varhanní hry na naší Církevní konzervatoři v Kroměříži. V programu postavila proti sobě varhanní skladby jihoněmeckého baroka XVII. století (J. J. Froberger a G. Muffat) a francouzské hudby století dvacátého (J. Alain a J. Langlais).

Dramaturgicky zajímavý projekt se ukázal být náročným pro nás posluchače. Barokní hudbě nasloucháme s důvěrou, ale k tak zvané moderně přistupujeme hodně opatrně. Tři tance Jehana Alaina vznikly přitom před 67 lety! Je to vrcholné dílo předčasně zesnulého pařížského skladatele a varhaníka. „Radosti, Smutky, Zápasy“ jsou skladby niterného charakteru s převládajícím afektem smutku a vnitřního boje. Triptyque Grégorien Jeana Langlaise z roku 1978, inspirovaný gregoriánským chorálem, je plný kontrastů a vede posluchače k úvahám nad tématy uvedenými v názvech Rosa Mystica, In Paradisum, Alleluia. Délka obou francouzských skladeb byla však možná pro běžného účastníka nešpor až poněkud příliš náročná.

Varhanice H. Ryšavá hrála výborně a k programu dodává: „Ráda se věnuji hudbě 20. století, protože to je hudba, která vypovídá o nás a naší době. Stará hudba může být pěkná a geniální, ale je i vzdálená. Není mi však jasné, proč obecně tak těžko přijímáme novou hudbu. Je to výchovou, nebo její nepřístupností?“ V každém případě jsme byli obohaceni a těšíme se na příští setkání.

Jiří Květon

Poslední hudební nešpory v tomto roce

byly tou správnou tečkou za vším krásným, co jsme o nedělních večerech v Červeném kostele slyšeli a zažili. Už výběr repertoáru potěšil. Jednak zněl právě pro adventní čas, jednak si skladatelé, jako G. Pierluigi da Palestrina či Jan Campanus Vodňanský, s akustikou kostela dokonale rozumějí. Také Brittenovo Ceremony of Carols zaznělo v plném lesku, radostně a živě. Po Slovech na cestu z II. Kor 13,11 – „Žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.“- kterými se s námi rozloučil kazatel Štěpán Hájek, jsme ještě vyslechli Bachovu úpravu vánoční písně ze 16. století Puer natus in Betlehem.

Kantiléna není jen jeden z nejlepších dětských sborů v republice, ale je to i škola zpěvu a škola vkusu. To, co děti dnes zpívají a jak to zpívají, s nimi půjde po celý život a podstatně je to ovlivní. Není náhoda, že řada dětí vychovaných v Kantiléně studuje zpěv na různých konzervatořích. Navíc to, že sbor vystoupil v Červeném kostele v roce 2005 a že část koncertu dirigoval jeho zakladatel Ivan Sedláček, mělo svou symboliku: první vystoupení Kantilény v r. 1967 bylo rovněž v tomto kostele.

Diakonie připravila pro sbor místo květin vlastnoručně pečené perníčky, což děti i oba sbormistři přivítali s velikým nadšením. Obecenstvo, které zcela zaplnilo Červený kostel, odměnilo výjimečné vystoupení dětí nadšeným a dlouhým potleskem a také přispělo na potřeby Diakonie v Brně více než 15000 Kč. I tato částka bude zdvojnásobena nadací Divoké husy, za jejíž spolupráci jsme velice vděční.

Po koncertě se do našeho obnoveného sborového sálu přišli ohrát a občerstvit všichni zpěváci, oba sbormistři, přišel mezi nás i pan farář Hájek, někteří zaměstnanci Diakonie a také skupinka obětavých dobrovolníků, která nešpory připravuje. K jejich pohoštění přispělo několik sester ze sborů v Husovicích a Brně I a z Diakonie výborným pečivem. Bylo to všechno dobré - děti nám při odchodu velice a spontánně děkovaly, což tímto vyřizují i vám, milé sestry, které jste pomohly pohoštění uskutečnit.

Nešpory mají nyní pauzu, k těm příštím bychom se měli sejít až v neděli 2. dubna.

Ludmila Marková

knihy

Deník mého bratra

O knize Chavy Pressburgerové a nejen o ní.

V lednu 2005 se dostala na pulty v knihkupectvích kniha „Deník mého bratra“. Bylo to v čase, kdy jsme si připomínali 60. výročí osvobození koncentračního tábora Osvětim, kde v roce 1944 zahynul Petr Ginz. Patrně si vzpomenete, že jeho jméno obletělo celý svět v souvislosti s havárií raketoplánu Columbia. První izraelský astronaut Ilan Ramon vzal totiž s sebou do vesmíru kresbu Petra Ginze „Měsíční krajina“ a považoval tak svůj let za splnění nejen svého, ale i Petrova odvěkého snu.

Kdo byl Petr Ginz? Nadaný, tvořivý, pilný a vědychtivý chlapec, který se narodil roku 1928 české mamince a židovskému tatínkovi. Jeho deníky přinášejí autentická svědectví o životě všestranně talentovaného třináctiletého židovského chlapce v nacisty okupované Praze, vykreslují atmosféru té doby, let 1941 a 1942, prostě život v „ghettu bez zdí“, který nacistická zvůle téměř dennodenně zužovala nesčetnými zákazy a omezení. Ve čtrnácti letech byl Petr Ginz deportován do koncentračního tábora v Terezíně. Podle Norimberských zákonů totiž náleželo dítě české matky a židovského otce po dosažení 14 let věku nacistickým úřadům. V Terezíně založil a spolu s dalšími chlapci psal časopis „Vedem“, v němž uplatnil své mimořádné nadání a fantazii. Chlapci byli reportéři, komentátoři, básníci, povídkáři i ilustrátoři a vedl je právě Petr. Dokázali týden co týden „vydávat“ časopis po celé dva roky. V září 1944 byl Petr Ginz zařazen do transportu mířícího do Polska a zahynul v plynových komorách v Osvětimi. Bylo mu šestnáct let.

Jaký by byl Petr dnes? Mohl by být spisovatelem, malířem, určitě by z něho byl člověk, o němž by se vědělo. Jeho literární a výtvarná pozůstalost svědčí o tom, že zrál ve výraznou osobnost. Přes sto jeho kreseb a linorytů je uloženo v Yad Vashem Art Museum v Jeruzalémě.

Jeho sestra Chava Pressburger /Eva Ginzová/, autorka knihy, je o dva roky mladší než Petr. Také ona po dosažení čtrnácti let byla deportována do Terezína. Naštěstí tyto hrůzy přežila. Po komunistickém převratu v roce 1948 se vystěhovala do Izraele. Chava je výtvarnice, její práce na papíře vlastní výroby jsou často vystavovány v Izraeli, USA i v Evropě. Po roce 1989 vystavovala i několikrát v České republice. Ve své tvorbě se věnovala i tématu holocaustu a nyní pracuje na cyklu zachycujícím hrůzy teroristických útoků, k nimž dochází ve světě i nedaleko jejího bydliště. Vracívá se do Prahy a právě ona uvedla v Praze svou knihu do světa. Kniha vyšla v nakladatelství Trigon s předmluvou dr. Leo Pavláta, ředitele Židovského muzea v Praze, s úvodním vzpomínkovým textem samotné autorky, v němž vypráví o podivné shodě náhod, jak se po šedesáti letech našel Petrův deník. Dále jsou v knize publikovány výňatky z terezínských deníků obou sourozenců a výběr z Petrových literárních prací. Knihu dotvářejí také reprodukce kreseb a linorytů Petra Ginze a rodinné dobové fotografie. Kniha je to nesmírně zajímavá, rozhodně stojí za přečtení. Vždyť za holocaustu jeden a půl milionu židovských dětí odešlo ze světa zcela anonymně. Deníky Petra Ginze přinášejí symbolické svědectví i jejich jménem.

Je velkým paradoxem, že raketoplán Columbia havaroval přesně v den Petrových nedožitych 75. narozenin. Bylo to v sobotu 1. února 2003.

Eva Šimková

čteme bibli

I. Saul pomazán za krále 1 Sa 9-10

Politika a náboženství

Bible vypráví na začátku První knihy Samuelovy o vzniku království v Izraeli. To je mimořádně cenné, protože o tom nemáme z jiných kultur a národů mnoho zpráv. V Izraeli přináší vznik království napětí: Jak může mít krále národ, který současně uznává jako svého jediného Pána Boha?

Dnes s tím problém nemáme. Král, ministr či prezident je pánem v oblasti politické a Bůh v oblasti náboženské. Ale tehdy to nebylo možné oddělit. Vznikem království byla skutečně ohrožena vláda Boží. Izrael to viděl na sousedních říších, kde král byl povznesen na božskou úroveň.

Historické změny

V době soudců v okolí Izraele došlo ke změnám. Velké říše Egypt, Asýrie a Chetitě procházely úpadkem. Malé státy v okolí prožívaly vzestup. Amón, Moab, Edóm slavily úspěchy mimo jiné i proto, že v nich bylo zřízeno království. Soustředění moci v jedné ruce a zajištění jejího trvalého působení bylo velkou výhodou. Filištíni pronikali od moře stále hlouběji do Izraele a chtěli se tu usadit natrvalo. Izraelští soudcové měli jen časově a místně omezenou působnost. Na novou situaci nestačili. Proto přichází starší z kmenů a žádají na Samuelovi krále.

1S 8, 4-5 :Všichni izraelští starší se tedy shromáždili a přišli k Samuelovi do Rámy. Řekli mu: "Hle, ty jsi už starý a tvoji synové nechodí tvou cestou. Dosad' nyní nad námi krále, aby nás soudil, jako je tomu u všech národů."

1S 8,20: I my chceme být jako všechny ostatní národy. Náš král nás bude soudit a bude před námi vycházet a povede naše boje."

Něco podobného však již jednou odmítl soudce Gedeon. O králi se pohrdavě vyjadřuje např. Jotamova bajka (Sd 9,8-15). Bible nás tak staví před otázku: Je správné, když chce být Izrael jako ostatní národy? Potřebuje Izrael krále?

Dvě linie:

A: V Izraeli byl směr, který království radikálně odmítal. Do té doby měli jen kmenové starší. Vše bylo závislé na souhlasu většiny. Království by znamenalo převrat. Rozhodoval by v něm jednotlivci a ostatní by se museli podřídit. Odráží se v tom jednak nespokojenost svobodných rolníků, kteří by museli začít platit daně, i pozdější špatná zkušenost s králi, kteří Izrael zavlekli do zkázy. Král mohl zastínit samotného Boha a osobovat si jeho práva.

B: Jiní ovšem vznik království vítali. Jeho zřízení mělo pro budoucnost velký význam. Král, kterého vyvolí sám Hospodin, je pomazán olejem a sestoupí na něj Duch Boží. Je zárukou Boží pomoci. Na rozdíl od druhých národů je však zákon králi nadřazen. I on musí poslouchat a prosazovat Boží právo. Je na něj kladen zvýšený požadavek, aby se plně ztotožnil s Boží vůlí.

Podle knih Paralipomenon je dokonce vše předchozí chápáno jako příprava na vznik království. Království je nejen nové politické uspořádání, ale i nový úsek dějin spásy. Král vstupuje do zvláštního vztahu k Bohu a je mu dáno zvláštní zaslíbení. Význam království nekončí ani s jeho zánikem. Idea království pokračuje v očekávání nového krále - Mesiáše. Dva nejdůležitější novozákonní pojmy jsou odvozeny od instituce království: Kristus - Pomazaný (= král) a království Boží (= Boží královská vláda).

Dar i pokušení

O vzniku království se v bibli vypráví tak, že lze ještě dnes poznat odpor určité skupiny lidí k této změně. Líčení v 1 Sa 8-12 není jednoduché. Skládá se z různých tradic. Jedna z nich je ke království kritická, druhá je přijímá radostně, jako Boží dar v tísní. Povrchní názor by vedl k tomu, že jen jedna tradice může být správná. Ale ve skutečnosti teprve obě linie společně vystihují, co je důležité. Biblické vidění je úmyslně podvojně. Království je dar do těžké doby. Pomazání králů mělo zaslíbení a požehnání Boží. Ale přesto je tento dar od počátku spojen s nebezpečím a pokušením. To se v plné nahotě ukáže na jeho konci, kdy právě králové ponosou podstatnou vinu na tom, že Izrael sešel na špatnou cestu a ztratil zaslíbenou zemi.

Díky uchování obojí tradice se v Izraeli nikdy nestalo, že by král byl uctíván jako Bůh a nebylo by možno jej kritizovat. Král nikdy nepatří v Izraeli na stranu Boží, ale lidskou. Všechny krále provází kritická distance - proroci. S něčím podobným se nikde jinde nesetkáme. V okolních zemích proroci slouží jako propagátoři královské vůle. Jsou placeni jako královi reklamní agenti. V Izraeli jsou však nezávislí!

V protikladu ke kulturám kenaanské, babylonské a egyptské, v Izraeli král zůstává člověkem. To hluboce ovlivnilo politické dějiny evropské kultury a politiky. Církev se stavěla proti uctívání císaře. Tak byl zlomen pokus učinit z oblasti politiky absolutní nárok na člověka. Dát lidské vládě neomezenou moc nad člověkem.

Izraelské království skvěle začalo a tragicky skončilo. Od počátku však muselo slyšet: Ano ke státu a pořádku, lidské vládě a politice, ale také Ne k absolutnímu nároku na člověka.

Jiří Gruber

vzpomínky

Vánoce na miroslavské faře před 100 lety

Událostí, která prozrazovala blížící se vánoce, byla tatínkova objednávka „cukroví na stromeček“. Bylo to vždy v druhé půli listopadu. Objednaného cukroví muselo být značné množství, protože stromeček musel mimo naší rodině posloužit i při vánoční slavnosti nedělní školy, kde za dobrou odpověď si každé dítě smělo zvolit kousek, který mu pak tatínek ze stromečku ustríhl. Druhá událost předvánočního období bylo pečení perníčků, které do vánočních musely změkknout. Tyto perníčky dělala maminka za asistence nás menších dětí z mouky, vajec, medu a koření, dodatečně se pak každý perníček opatřil polevou a mandlí. Později ovšem maminka pekla ještě i jiné cukroví.

S adventní dobou nastalo učení a opakování zaslíbení, a to jak v hodinách náboženství, tak i v nedělní škole a doma. Učili jsme se mnoho zaslíbení a dosud jich řadu ještě umím.

Bylo nás osm dětí, věkově od sebe vzdálených vždycky asi tak 2 roky, a já jsem z nich třetí od konce. To znamená, že když jsem já chodil do obecné školy (dnes se říká základní), byli již čtyři sourozenci z domova na studiích nebo měli později již svá povolání. Doma jsme tehdy byli trvale tři bratři a jedna sestra. Na vánoce ovšem přijeli domů i ti, kteří byli jinak mimo domov, takže nás zase bylo osm. Na jejich příjezd jsme se vždycky hrozně těšili. Přišli jakoby z jiného světa a vypravování nebylo konce. - A pak nastal konečně očekávaný Štědrý den.

Ráno, sotva se skončila snídaně a pravidelná ranní pobožnost, zazvonil u dveří obchodník koloniálním zbožím pan Pokorný, který měl obchod přímo proti faře a u kterého jsme všechno kupovali. Ten nám přinesl sáček pomerančů a věnec fíků, jaksí jako věrnostní prémii za celoroční nákupy. Další zazvonění znamenalo, že od kupce bratra Sobotky přinesly děti objednaného kapra.

Jedna z prvních příprav pro večer bylo vyhledání dřevěného stojanu pro stromeček a jeho očištění od slepičího trusu, protože ležel celý rok na dvoře v kůlně na dříví, a slepice, které k němu tak měly přístup, neměly k němu náležitou úctu.

Fara byla na Štědrý den jako hrnec vařící vody pod pokličkou. Byla nabita ruchem jejích obyvatelů, ale tento hluk byl stále maminkou utlumován připomínkou „ticho, tatínek pracuje“. Tatínek se totiž připravoval na čtyři vánoční kázání - dvě na první svátek vánoční, jedno na Štěpána u nás a jedno v kazatelské stanici v Bohuticích. Maminka a tři starší sestry byly v kuchyni a připravovaly oběd a částečně již i štedrovečerní večeři. Dva nejstarší bratři strojili v zamknutém pokoji stromeček, a my tři nejmladší jsme se snažili při každém opatrném otevření dveří zahlédnout to tajemství, jak se z obyčejného smrčku stává vánoční stromeček. Mezitím jsme v kamnech občas napálili nějakou větvičku, která byla od stromečku odříznuta, a pak jsme s ní chodili po pokoji a dělali vánoční vůni.

Když se stmívalo, začaly venku bouchat střelné rány, to naši neevangeličtí spoluobčané věřili, že jim to přinese hojnou úrodu ovoce. Doma maminka občas

proklouzla mezi námi a pod zástěrou něco schovávala. Byly to dárky, které nesla pod stromeček. Věděli jsme od dětství, že dárky nedostáváme od nikoho jiného než od rodičů nebo sourozenců.

Štědrovečerní slavnost se u nás konala před večeří. Tatínek vešel do zamknutého pokoje, rozsvítil svíčky, a pak nějakým předmětem zacinkal na připravenou sklenici. To bylo znamení, že už můžeme vstoupit. Kolem stromečku vedle klavíru byly rozestavěno deset židlí, pro celou rodinu. Tatínek vedl slavnost jako nedělní školu. Udal píseň, která se bude zpívat, někdy nás i nechal píseň volit, některé ze starších dětí sedlo ke klavíru a zpívalo se – Narodil se Kristus Pán, Čas radosti, Slyš jaká to libá píseň, V svatě době, Tichá noc. Mezi písněmi se tatínek pomodlil a pak nás vyvolával asi tak: „Ve kterém zaslíbení je psáno, že se Pán Ježíš narodí v Betlémě? Třeba nám to řekni ty, Jeníku. A já spustil: „Ale ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci judskými, z tebe mi vyjde ten, který má být panovníkem v Izraeli, jehož východové jsou od starodávna, hned ode dnů věčných.“ Tak a podobně šly otázky dál, aby se připomněla hlavní zaslíbení. Pak se říkala zpaměti zvěst o narození Páně podle 2. kapitoly evangelia Lukáše, každý říkal několik veršů.

Když tatínek uznal, že už toho bylo dost, pověděl nám o Boží lásce, která nám chce odpustit, a proto poslala na svět Pána Ježíše, aby on vytrpěl trest za naše hříchy. Obvykle si povzdech, že kdo ví, jestli se o příštích vánocích zase všichni tak sejdem – přitom mamince zčervenal nos a začala tiše slzet. Pak konečně přišlo to toužebně očekávané „Tak rozdávajte dárky!“

Byly to dárky chudé. Na plat venkovského faráře bylo osm dětí přece jen trochu moc. Ale byly to dárky vždycky vděčně vítané. Pamatuji se na jeden svůj dárek, byl to malý dřevěný koník, kterého jsem měl hrozně rád a brávil jsem si ho dlouho i do postele. Jiný častý dárek, který mi utkvěl v paměti, byl dárek kupovaný staršími sourozenci těm mladším – byl to Vilímkův studentský kalendář. Bývaly tam hádanky, rebusy, přesmyčky a pod., kreslené legrace a i někdy pro nás zajímavý článkuček. Jednou jsem dostal zvláštní dárek od nejstarší sestry, a to kus salámu s připojenou cedulkou: To můžeš sníst bez chleba! Vlivem vánoční nálady jsem to považoval za přílišný hazard, proto jsem sice salám hned snědl, ale s chlebem, což jsem pak dlouho litoval.

Po rozdělení dárků jsme každý poděkoval, a pak se šlo k večeři. Byl to obvykle řízek nebo smažená ryba s bramborovým salátem a čaj. Během večeře jsme byli v radostné náladě, ale bez rozpustlosti. Pak se šlo brzy spát, protože tatínek se za časných ranních hodin soustřeďoval na kázání.

Na první svátek bylo samozřejmé, že do kostela šly celé evangelické rodiny. Snad nebylo ani jedné rodiny, která by nebyla alespoň čteně zastoupena, takže všechna místa byla obsazena a ještě mnozí museli stát v uličkách. Když v naplněném kostele začaly zpívat radostně a mocně ty zdravé selské hlasy, znělo to jako velebný chorál, a tento dojem mi zůstal jako jedna z nejsilnějších vzpomínek na naše vánoce v Miroslavi.

Jan Hájek (1898-1983), dlouholetý kurátor sboru v Praze-Jarově

společenská kronika

Brno I

1. 1.	Petr Čoupek	50 let
1. 1.	Mojmír Dvořák	40 let
5. 1.	Zdenka Kratochvílová	60 let
8. 1.	Petr Ošmera	30 let
9. 1.	Božena Koloušková	75 let
10. 1.	Zdeněk Churý	81 let
14. 1.	Jan Matýšek	75 let
15. 1.	Pavel Lukl	89 let
17. 1.	Jiří Stratil	87 let
18. 1.	Ludmila Burešová	84 let
18. 1.	Eva Joklová	81 let
18. 1.	Veronika Zezulová	87 let
20. 1.	Olga Nekudová	82 let
21. 1.	Dobromila Trněná	80 let
21. 1.	Marek Kourek	30 let
23. 1.	Miloslava Smetanová	83 let
26. 1.	Lenka Svobodová	30 let
27. 1.	Zdeněk Bárta	30 let
27. 1.	Přemysl Ježek	20 let
27. 1.	Zdenka Kršková	70 let
30. 1.	Libuše Tomášková	84 let
31. 1.	Eva Mrskošová	75 let

Pokřtěna byla:

13.11. Emma Elena Pavelková, * 2005

Do sboru byl přijat:

Jaroslav Jára, * 1955

Rozloučili jsme se:

21.11. Jarmila Chalupníková, * 1919

2.12. Eliška Ondrová * 1948

Brno II

1. 1.	Vlasta Svobodová	76 let
5. 1.	Věra Herčíková	85 let
8. 1.	Vlasta Horáková	80 let
11. 1.	Olga Procházková	70 let
12. 1.	Růžena Albrechtová	82 let
13. 1.	Františka Kolínská	85 let
14. 1.	Josef Prudký	79 let
14. 1.	Růžena Bílková	95 let
14. 1.	Augusta Rakovská	81 let
15. 1.	Naděžda Šebestová	75 let
17. 1.	Zdeňka Burdová	90 let
17. 1.	Alena Havířová	80 let
18. 1.	Jaroslava Hájková	84 let
19. 1.	Jindřiška Tršová	85 let
19. 1.	Pavel Vojtíšek	70 let
21. 1.	Anežka Fidrmucová	83 let
23. 1.	Květoslava Hanáková	81 let
28. 1.	Darina Marková	91 let
28. 1.	Milan Melichar	83 let
28. 1.	Vladimír Vláčil	76 let
29. 1.	Marie Sýkorová	83 let
30. 1.	Wanda Meluzínová	81 let
31. 1.	Hana Pavlovská	77 let
31. 1.	Josef Janča	76 let

Rozloučili jsme se:

25. listopadu, Ing. Emil Lebiš, 61 let

heslo měsíce podle hesel Jednoty bratrské na měsíc leden

Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává. Jan 4,36

Heslo roku 2006

Nenechám tě klesnout a neopustím tě. Jozue 1,5b

bude

Alianční týden modliteb - začátky vždy v 18 hod.

den	Místo	Kazatel
Ne 8.1	CB Kounicova 15	Pavel Lukáš, CB
Po 9.1.	CB, Kounicova 15	P. Marván, KS
Út 10.1	CČSH, Botanická 1	F. Apetauer, AC
Št 11.1.	ES, Barvičova 85	J. Krejčí, KS
Čt 12.1	ČCE, Pellicova 6	I. Vobejda, Wesl. církev
Pá 13.1	AC, Životského 10	P. Coufal, BJB
So 14.1.	KS, Šámalova 15	M. Vaněk, SŽ
Ne 15.1	SŽ, Novobranská 4	J. Křížová, ECM

Klub otevřených dveří v Brně I - každý čtvrtek v 10 hodin

- 5.1. Povánoční novinky v našich knihovnách - přineste a pochlubte se
- 12.1. Pozvání do čajovny Oxalis - co chcete vědět o čaji a kávě
- 19.1. Pozvánka na cvičení maminek s dětmi do tělocvičny na Kounicově
- 26.1. Dobrovolná skromnost - ekologie v domácnosti, Jasna Flamiková

Stránka pro děti

Milí nejmladší čtenáři, letos jsme pro vás do časopisu Setkávání zařadili i stránku, které bude jen a jen pro vás. Budou na ní povídky, pohádky, občas soutěže a další spousta zábavy. Věřím, že se vám bude tato stránka líbit a že se na ni budete vždy těšit.

Marek Baláš

Děkuji

Dej Bože můj ať vždycky vím
že nic tu není moje
že jenom láska Tvoje
mi darovala vše co mám
že moje oči vidí
že moje uši slyší
že moje nohy chodí
a moje ruce pracují
za moje zdraví
za lásku lidí
za vše jen Tobě děkuji

Dej Bože můj ať vždycky vím
že vše co denně
tak samozřejmě mám
Ty nemusels mi dát
a dals že máš mě rád.

Kéž umím láskou děkovat

Kéž umím děkovat
i pak
až smutné dopustíš
až přijde pláč

Mé nářky ztiš
Vždyť děkovat je zač

Jindřiška Mikolášková

Jak to řekli

Stránka přísně vyhrazená (těm, kdo o víře ještě neřekli všechno)

Několik slov na začátek

O čem to vlastně mluvíme, řekneme-li, „věřím v Ježíše Krista“?

Předpokládáme tím, že víra dovede mluvit. Není to němá víra, neboť jsme ji přijali jako bytosti, které používají řeč.

Časem se každý člověk naučí, že řeč má mnoho podob. Od zamilovaného básnění po řvaní povelů na kasárenském dvoře. Od mudrování u piva ve čtvrté cenovce po přednášku v Akademii věd. Každá z těch podob cosi vystihuje (arci každá po svém).

Řeč o víře je svou povahou rozhovor. Zvěstování Ježíše Krista je svou povahou rozhovor. Probíhá v našem čase a prostoru – a týká se toho, co náš čas i prostor svou povahou přesahuje. Rozmlouváme o tom, co je nám svěřeno, a jen do té míry je to naše.

Nepochybně existuje také věrouka jako akademická disciplína v rámci bohoslovných věd. Nepochybně v ní mají místo tisíce a desetitisíce stran odborných textů, bádání v knihovnách a muzeích, přednášky a debaty na vysokých školách a ve vědeckých institutech. Ale v první linii se řeč o víře odehrává v bezprostředním rozhovoru. Tam vzniká, děje se, získává svá témata a svá vyústění.

Účastníci rozhovoru se mohou sejít na jednom místě. Někdo se zeptá na to, co ho zajímá, jiný řekne, jak to sám vidí, a ještě jiný se zeptá: Jak to myslíš?

Účastníci rozhovoru se však také mohou setkat přes hranici času. Kdosi před námi cosi řekl, protože se ho na to ptali. A my – třeba po velmi dlouhé době – zjistíme, že nám mluvil z duše.

Jindy nás to však přinutí začít se ptát, někdy nejistě, někdy nedůvěřivě: Jak jsi to myslel? Odpověď se nedá najít jinak, než v tom, co nám z tehdejších úvah zůstalo zaznamenáno. A ono je to užitečné – hledat ji v tom, co řekli a napsali. Vracíme se k tomu, jak to napsali, jak to řekli.

Nemáme právo o víře mlčet, musíme tedy vstoupit do rozhovoru. Zaručeně nejsme první. A pokud po nás ještě budou nějací lidé, zaručeně nejsme poslední. Ti, kdo už něco řekli o víře (skutečně o víře!), neřekli ještě všechno.

Sledování toho, jak to (už či zatím) řekli, bude v tomto ročníku Setkávání vyhrazena v každém čísle jedna stránka.

Místo, na němž začneme do takového rozhovoru vstupovat, je určeno obdobím, kdy se církev snažila vracet k pramenům zvěstování a víry. V čase, který se patří označovat jako období reformace, učitelé církve vedli nový rozhovor se zvěstí Pána Ježíše Krista ve svědectví apoštolské církve a usilovali nejzákladnější věci odtud znovu vyslovit v setkáních se svými současníky. Vystavovali se jejich otázkám: jak to myslíš?

Čtyři pražské články (artikuly) - 1420

Všem vůbec a každému křesťanu zvláště buď to svědomo i oznámeno, že obec česká a v naději Boží věrní křesťané stojí a s Boží pomocí státi míní vším svým statkem i životem i smrtí, jakož nejdéle budou moci, proti každému jim v tom odporujícímu, nic o jiné se nezasazující a vydávající než o tyto kusy čtyři křesťanské a v Novém zákoně přikázané od Pána Ježíše Krista:

Nejprve: aby slovo Boží po království českém svobodně a bez překážky od křesťanských kněží bylo zvěstováno a kázáno, jakož Spasitel náš přikazuje (Marek 16,15): Jděte po všem světě a kažte evangelium všemu lidskému stvoření, nebo podle svatého Pavla (2. Timoteovi 2,9): slovo Boží není svázáno, ale dí (2. Tesalonickým 3,1): Modlete se, aby se slovo Boží šířilo a bylo oslaveno.

Druhé: aby velebná svátost Božího těla a krve pod oběma způsoby chleba a vína všem věrným křesťanům, jimž hřích smrtelný nepřekáží, svobodně byla podávána, podle ustanovení a přikázání Spasitele (Matouš 26,26-28; Marek 14,22-24; Lukáš 22,17-20), jenž dí: Vezměte a jezte, toť jest tělo mé, a Pijte z toho všichni, toť jest krev má nové smlouvy, jež za mnohé vylita bude; a tu přikazuje apoštolům řka: To čiňte. ... Spasitel všechny křesťany zavazuje ku přijímání této svátosti. ... K tomu přistupují práva a pravidla církve svaté ... a mnoho svatých a učitelů, jejichž spisy jsou tu vynechány kvůli stručnosti. A kdo nevěří, ten je přečti.

Třetí, že mnozí kněží a mniši světským právem panují nad velikým zbožím tělesným, proti přikázání Kristovu a na překážku svému úřadu kněžskému a k veliké škodě pánům stavu světského: aby takovým kněžím to neřádné panování odjato a zastaveno bylo, a aby podle evangelia nám příkladně živi byli a přivedeni byli k stavu Kristovu a apoštolskému. Nebo psáno jest v evangeliu (Matouš 10,9): A zavolav Kristus dvanáct učedníků svých ... poslal je, přikazuje jim a řka: Nevládněte stříbrem, ani zlatem, ani penězi ve svých měšcích a (Matouš 20,25-27) dí: Knížata pohanská panují jiným a kdož moc mají nad jinými, slovou jich dobrodinci; ale vy ne tak, ale kdož jest z vás větší, buď jako nejmenší, a kdož jest vůdce, buď jako služebník. ...

Čtvrté, aby všichni hříchové smrtelní a zvláště zjevní a jiní neřádné zákonu Božímu odporující řádem a rozumně od těch, kdož pravomoc k tomu mají, v každém stavu byli stavováni a kaženi, a zlá a křivá pověst o této zemi aby vyčištěna byla, a tak aby se obecné dobré dalo království a národu českému. ... Na příklad jsou to v kněžstvu kacířstva svatokupecká a vymáhání peněz za obřady... Všecky takové zlosti a hříchy každý věrný křesťan povinen jest nenáviděti a jim se protiviti a je tupiti a kaziti, každý podle povolání svého.

... a nade všecko vyznáváme, že zdá-li se komu do nás co zlého, hotoví jsme se polepšiti a ve všem zprávu a naučení z Písma svatého srdečně přijmouti.

vybral Jaroslav Vítek

ze sboru Brno - Husovice

Krátká 2005

Krátká, jak lze zjistit z každého slušného atlasu, je malá vesnice na Vysočině, mezi Sněžným a Žďárem nad Sázavou. Co ale člověk z atlasu nezjistí, je fakt, že už druhým rokem tu na podzim Ruth a Petr Konvalinkovi z našeho sboru spolu s Lízou Svobodovou z Kadova pořádají setkání vedoucích čtyř dětských evangelických táborů - Blažkova, Bratra Kálefa, Širokého Dolu a Husovických vřešťanů.

Já, Husovický vřešťan, mám smůlu, že nemůžu srovnávat s loňským ročníkem, protože jsem na něm nebyl, a tak vám alespoň popíšu ten letošní. Snad vás to v zimě správně naladí na příští prázdniny.

V první řadě musím říct, že setkání bylo opravdu super. Zajímavá byla už základní myšlenka: každý z nás představoval jedno dítě s určitými charakteristickými vlastnostmi. Často se vyskytovaly i problémové děti (třeba já - devítiletý Fero, který se s nikým nebaví, neúčastní se programu, cítí se osamocený a uráží se). Aby ale nevznikla úplná táborová anarchie, byli samozřejmě i nějací vedoucí. To jsme byli taky my, střídali jsme se po třech.

Čas od času se stalo, že některé dítě stvořilo krizovou situaci. Dušan se počural, Mireček se opil, Regina má rozstříhaný boty a podobně. Úkolem vedoucích bylo situaci vyřešit, děti uklidnit atd. Až na výjimky se to dařilo, dokonce i mě se podařilo utěšit poté, co jsem vedoucím začal svěřovat svá životní traumata.

To vše se odehrávalo v sobotu asi do šesti večer. Potom jsme se už usadili uvnitř a probírali jednotlivé situace. U toho jsme hádali, kdo byl kdo, ovšem, protože se většina z nás ukázala být nadanými herci, bylo nám to většinou jasné už po první větě.

Ještě o něco později jsme pak s Lízou dělali test o způsobu vnímání (stručně: člověk může vnímat převážně jako auditiv, tedy sluchem, jako vizuál - zrakem, nebo jako kinestet, hmatem a pohybem). Ukázala se mírná převaha kinestetů, mně to vyšlo docela vyrovnaně.

To už ale bylo po půlnoci, a tak je hrozná škoda, že mi nezbyly síly na Líziny přednášky. První byla tuším o zážitkové pedagogice, to jsem ještě trochu vnímal, ale na druhou už jsem nevydržel a šel spát.

V neděli jsme jeli do Sněžného do kostela, a pak už jsme se pomalu a neochotně rozjížděli domů. Bohužel, zrovna když by se hodilo drobné zpoždění, jezdily vlaky načas jako v Japonsku. A tak jsme se i z Krátké nakonec domů dostali.

Honza Cimr, Brno 2005

ze sboru Brno - Židenice

V Lelekovicích je dům

V Lelekovicích je domů hodně a v posledních letech dokonce stále více. Jeden z těch velkých krásných domů připomíná, ač je to novostavba, svou dispozicí starý mlýn a patří Alici a Luborovi Příkrylovým a následně jejich pěti dětem. Alice a Lubor svůj velký pěkný dům s neméně pěkným a užitečným hudebním studiem hned na začátku, ještě za dob, kdy zdaleka neměl svou konečnou podobu, otevřeli přátelům svým i svých dětí. A tak

tam žideničtí evangelíci (a někdy i jejich přátelé a příbuzní) taky pečou perníčky. Děje se tak už asi po páté (nikdo si nevzpomíná přesně, tak samozřejmým se nám to už stalo), a je to adventní příprava vánočních perníčků - vykrájejí se z těsta Příkrylovými již připraveného a poté námi vyváleného, natrou se rozšlehaným vejcem, ozdobí a nakonec upečou - to musí někdo dávat dobrý pozor až do konce, i když je nás sebevíc a bavíme se u toho sebelíp a sebehlučněji: letos Marek ani jeden plech nenechal spálit. A právě vánoční perníčky jsou to z toho důvodu, že se o poslední adventní neděli, až spadne opona za vánoční hrou, která při bohoslužbách zastoupí kázání, dostanou v nadílkových balíčcích hercům - dětem (a to jistě i těm, které letos třeba zrovna nehrají).

U Příkrylů bylo tentokrát v sobotu před třetí adventní nedělí příliš mnoho lidí a taky příliš mnoho místností, takže jsem se nemohla dopočítat, poněkud nejistým výsledkem je tedy počet 17 dětí a 16 dospělých; nadto dům hostitelů opustila před několika hodinami francouzská studentská návštěva, v knihovně však ještě stále tábořilo na karimatkách a porůznu dvanáct skautů a skautek. Z oné pečící společnosti nejmladšímu bylo šest týdnů a té nejstarší bezmála sedmdesát roků. Snad tam bylo i něco ekumeny, ale to pisatelka jistě neví (příště to bude sledovat pozorněji).

Vyráběli jsme perníčky a krásně jsme si povídali, kdo se s kým neznal, seznámil se, obvykle prý bývá taky trochu příkrylovské hudby, ale myslím, že na ni letos kupodivu ani nedošlo. Pojedli jsme vlastních výrobků, leccíhoš přineseného a chleba s pomazánkou paní a dcer domu, a pili, co bylo, co kdo přinesl a co kdo mohl (řidiči právě že nemohli vše).

Pisatelka je si jista, že to, co se v roce 2005 i v minulých letech o jedné z adventních sobot u Příkrylů dalo, souvisí s tématem, kterým se jaksí povinně zabýváme - s budováním sboru. Ač se to bude těžko vyjadřovat ve statistikách a ve všelijakém materiálu, který nakonec postoupíme synodu, bylo to na první pohled zřetelné. Podívejte se na fotografii, ta o tom taky něco poví.

Jana Nechutová

koutek pro mládež

Poslední den

Co bys dělal, kdybys věděl, že máš před sebou jen jeden den života?

Tuto otázku dostalo 625 německých studentů na dvanácti středních školách. Z daného průzkumu vyplynulo, že až 20 % mladých chlapců by svůj poslední den strávil pitím alkoholu, hýřením s děvčaty a braním drog.

Něco naprosto jiného však napsala jedna osmnáctiletá dívka: „Svůj poslední večer bych ráda strávila v kostele, kde bych chtěla být s Bohem sama. Ráda bych mu poděkovala za plný a šťastný život.“

A tak přemýšlím, jak prožít dnešní den. Možná může být...

Nádherný ubrus

Říká se, že když Leonardo da Vinci dokončil obraz Poslední večeře, zaslechl skupinu mnichů, kteří právě diskutovali o tomto mistrovském díle. Netušili, že je malíř poslouchá, a proto mluvili zcela bez zábran. Každému se na obraze líbilo něco jiného, ale nakonec se všichni shodli, že nejužasnější je ubrus na stole.

Leonardo da Vinci ale neměl v úmyslu, aby se ubrus stal centrem pozornosti. Chtěl, aby se lidé soustředili na Ježíše Krista. Vzal proto štětec a ubrus zamaloval.

K čemu dnes budu poutat pozornost já? K různým věcem, k sobě nebo ke Kristu?

Píseň cvrčka

Ulicemi New Yorku kráčí dva muži - běloch a Indián.

„Slyšíš ten jemný zvuk?“ osloví Indián svého přítele a zůstane okamžitě stát. „To je přece píseň cvrčka!“

„To určitě! Nic neslyším! Jen houkání aut a hrozný rachot kolem sebe...“

„Ale ne! Já ho slyším zřetelně. Pojď, najdeme ho!“

A po chvíli se spokojeným úsměvem ukazuje na malého „houlistu“, který předvádí své koncertní umění v díře jedné staré zdi.

„To je bláznivě,“ reaguje na to jeho kamarád a jde dál.

Na konci ulice upustil tedy Indián na zem stříbrný dolar. Jeho přítel se zastavil a rychle hledal spadlý peníz. Zvuk mince si totiž zcela jasně uvědomil.

„To je ale překvapení,“ říká Indián, když zvedá ze země svůj dolar. „Na peníze jsi reagoval, ale pro píseň cvrčka ti chybí sluch.“

Na internetu (www.dobrejitro.cz) našel Marek Baláš

stránka pro děti

U babičky EMY

U babičky Emy to vonělo vanilkou. A také trochu perníkem. Jen jsme my děti vešly dovnitř, už se nám sbíhaly sliny na nějaké to cukrovíčko. Blížily se totiž pomalu Vánoce a babička Ema nedělá ráda věci na poslední chvíli. O cukroví však neřekla ani slovo, posadila se do svého houpacího křesla a my kolem ní na zem. Už jsme se nemohly dočkat, o čem to dnes bude.

Jednou ...

Byla už pořádná zima. Tráva i stromy byly zasypané krásným bílým sněhem a jezero také zamrzlo. Steji tam udělal Alimu kulatý otvor a denně kontroloval, jestli nezamrzl. Na jezeře byla ohromná zábava. Klouzačky, bruslení a dokonce hokej, to všechno bylo téměř na denním pořádku. Kori a Brontík však měli raději sáňkování. Občas byla i koulovací válka nebo malování do sněhu.

To měla ráda holčička Dára. Spolu se svým bráškou vytvořili ve sněhu barevné obrazce. Dára dostala barvy k narozeninám. Nejdříve si kreslila doma na papír, ale pak ji napadlo, že sníh je stejně bílý jako papír, a že to musí hned vyzkoušet. První den jejího výtvarného umění jí nikdo nevěnoval pozornost. Všichni bruslili, sáňkovali a Dino dělal sněhuláka. Ale na druhý den si už všichni prohlíželi obrázky malé Dáry a Dino ji nesměle požádal, jestli by mu dala trošičku barvy.

„Na sněhuláka, víš? Nakreslím mu oči a nos,“ vysvětloval.

„A knoflíky jsi zapomněl?“ divila se Dára, když mu dávala trochu barvy do kelímku.

Na třetí den už nikdo neměl stání a všichni čekali, až se Dára probudí a přijde si na svah malovat do sněhu. Brusle, sáňky i hokejky nechali doma. Dára konečně přišla a když je viděla, hned ji napadlo, co chtějí. „Tak si sežeňte kelímky a štětce a krásně to tu pomalujeme!“ usmála se.

Nikdo si ale nic shánět nemusel. Představte si, měli to všechno s sebou! Nač ztrácet čas. A v mžiku se z každého stal malíř. Louka i stráž se proměnily v plátno. Našli byste tady chaloupku, kytky, stromy, kočku, tříkolku a auto, maminku a tatínka a další a další obrázky. Obludy si vyšlápaly chodníčky, kudy chodily k Dáře pro barvy. Muselo se chodit jen po nich, aby si nešlapaly do obrazů. Dára jen radostně vykřikovala: „To je ale krásný den! Jú Kori, ty to máš pěkné! Brontíku, nechybí ti zelená? Nebo žlutá? To se mi líbí. Jakou máš loďku, Ali!“ Dára prostě měla šťastný den. Tolik barev a obrázků jako v pohádce! A pohádky, ty měla ze všeho nejraději.

Pro všechny to byl také nezapomenutelný den. Prohlíželi si navzájem svá umělecká díla a domluvili se, že otevřou na louce výstavu a pozvou svoje rodiče a každého, koho potkají.

A víte, že se ten den stalo něco pohádkového? Dáru ani nenapadlo starat se o to, jestli má dost barev pro všechny nebo ne. Tomu, kdo barvu potřeboval, jí dala. A nakonec, když barvy uklízela, všimla si, že jich ani neubýlo.

„No, aspoň máme dost na příště,“ řekla si pro sebe.

A měli. Totiž – kdo rozdává z lásky, tak mu ani neubývá.

Babička Ema se zvedla z houpacího křesla a přinesla nám na talíři vanilkové rohlíčky. Úplně jsme při vyprávění na cukrovíčko zapomněli, ale to víte, že jsme rádi ochutnali. A babička Ema měla radost, že jsme si olizovali nejen pusy, ale i prsty. Kdo potěšuje druhé, bude také potěšen.

z dětského časopisu Kroky

ze staršovstva

Brno I

V úvodu prosincové schůze byl schválen plán bohoslužeb do Velikonoc příštího roku a upřesněny některé dosud nesplněné úkoly (grafická úprava www stránek, inventarizace majetku). Nebyl přijat návrh, aby se presbyteri střídali v řízení schůzí. Nejvíce času bylo věnováno rozhovoru o výsledcích nedávné ankety na téma budování sboru. Staršovstvo a kazatelé se pokusí podpořit vznik domácích modlitebních skupin, nabídnou zpovědní službu, návštěvy v rodinách včetně vysluhování VP. Zaměříme se také na větší zapojení mládeže do života sboru a chceme pamatovat na to, aby se nikdo v našem společenství necítil sám. Další sborový rozhovor bude až v únoru. Nabídka sboru Slovo života, abychom se připojili k organizaci kurzů Alfy, bude rozhodnuta na lednové schůzi. Sbor požádá Jihomoravský kraj o finanční podporu na nedělní nešpory a Městský úřad v Újezdě o příspěvek na přístavbu kostela v Rychmanově.

Dále se staršovstvo vyjádřilo k dotazu synodní rady ohledně liberalizace personálního fondu a podpořilo myšlenku, že o části platu svých kazatelů, která je poskytována z církevních prostředků, by měl rozhodovat sbor.

Jiří Gruber

Brno II

Je advent doba, v níž křesťan žije od základu jiným způsobem nežli v jiných částech roku? Usnadní dochované lidové zvyky vnímat adventní čas a prožít jej co nejlépe? Je posláním církve soustředit se na to, co se děje uvnitř v kostele, případně podpora folklóru? Takové otázky nám někdy vnucují sdělovací prostředky v těchto dnech. V úvodu prosincové schůze staršovstvo na krátkou chvíli věnovalo pozornost i tomu, co v poslání církve a tlumočené zvěsti přesahuje takto mediálně stanovený rámeček.

Staršovstvo pak schválilo další postup při zajištění účetnictví ve sborovém hospodaření. Věnovalo se záležitostem obytné části Blahoslavova domu a přijalo zprávu o připravovaných úpravách ve středisku Blažkov. Projednalo rozvrh služeb Božích ve vánoční a novoroční době i v měsíci lednu a jejich zajištění. Přijalo přípis synodní rady ČCE, která vyzývá k umožnění účasti kazatelům na lednovém kursu pro kazatele. Jsme přesvědčeni, že z pravidelného vzdělávání mají užitek jak kazatelé, tak i sbory.

Těšíme se na službu pěveckého sboru Cantate Domino v Blahoslavově domě 25. prosince. A těší nás, že hned následující den budeme moci v Blahoslavově domě opět přivítat i hosty ze sboru Brno I k tradičním již, a přece pokaždé novým společným službám Božím. Sbor má být prostorem pro dobrá setkání.

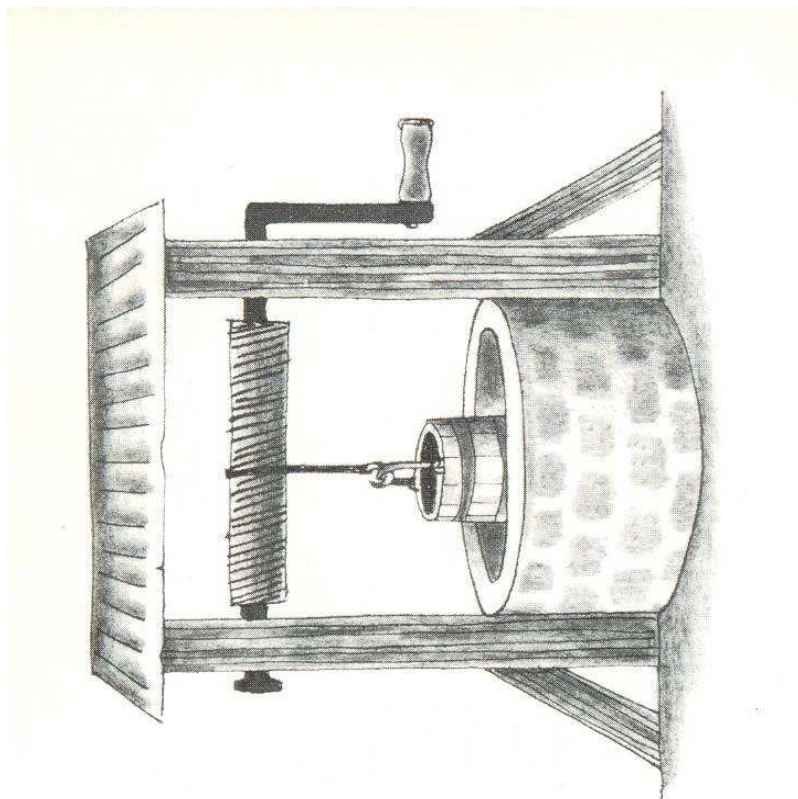
Jaroslav Vítek

Týden ve sboru

	Brno I	Brno II	Brno -Židenice	Brno - Husovice
Úřední hodiny	Po - Pá 9-12, Út 16-18	Po - Pá 8.30-11.30		
Pondělí	18.30 staršovstvo 9.1. 18.30 sborový rozhovor	18.30 staršovstvo 9.1. 18.30 mladší třicátníci 16.1. a 30.1.	16.30 konfirmandi	16.30 Husovičtí vřeštani 17.45 pěvecký sbor 19.30 mládež
Úterý	15.00 DD Věstonická 17.00 dětský klub 17.00 náboženství 18.00 příprava ke křtu 18.30 příprava NŠ	19.30 poslech přednášek ze záznamu 17.1.	16.00 biblická hodina 19.00 mládež	19.00 konfirmandi
Středa	13.00 Diakonie 15.00 kavárnička 18.30 mládež	13.00 Diakonie 18.00 biblická hodina od 18.1.	19.00 BH Blansko 19.30 staršovstvo 1.2.	
Čtvrtek	8.00 redakční rada 10.00 klub otevř. dveří 15.45 konfirmandi 17.00 biblická hodina	14.45 vyučování dětí odp. konfirmandi	10.00 Naděje 16.00 BH pro děti 19.00 biblická hodina 20.00 příprava NŠ	18.00 biblická hodina 19.00 staršovstvo 12.1.
Pátek	18.30 pěvecký sbor		15.00 BH dětí Blansko 20.00 Setkání sboru 27.1.	19.30 klub 27.1.
Sobota		9.30 DD Kociánka 7.1. a 21.1.		
Neděle	10.00 nedělní škola 11.00 setkání na faře	9.00 nedělní škola 10.00 setkání v Losově sále	9.10 nedělní škola 10.00 setkání na faře 19.00 pěvecký sbor	9.00 nedělní škola 10.00 setkání na faře

Legenda: BH - biblická hodina, NŠ - nedělní škola, Diakonie - středisko na Hrnčířské 27, Naděje - domov na Ptašínského 13

SETKÁVÁNÍ

1

číslo

leden 2006

Ročník VIII

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Brno I	Brno II	Brno -Husovice	Brno - Židenice
1. 1. Nový rok ČK Olga Tydlitátová, VP	BD Jiří Malý, VP Kuř Jaroslav Vítek, VP Tiš 13.45 Jaroslav Vítek, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd R. Špačková, VP Bl R. Špačková, VP
8. 1. První po Zjevení Páně BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Jaroslav Vítek Tiš 9.45 Jiří Malý	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
15. 1. Druhá po Zjevení Páně BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová	BD Jiří Malý Kuř čtené Tiš 13.45 Jiří Malý BD 19.30 Ctirad Novák	Hu Štěpán Hájek	Žd Romana Špačková Bl Jiří Šimsa
22. 1. Třetí po Zjevení Páně BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Jiří Malý Tiš 9.45 čtené	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
29. 1. Čtvrtá po Zjevení Páně BK 9.00 spolu s Betanií ČK Olga Tydlitátová	BD Jaroslav Vítek Tiš 13.45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Romana Špačková Bl Romana Špačková
5. 2. Pátá po Zjevení Páně BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD Jiří Malý Kuř Jaroslav Vítek Tiš 13.45 Jaroslav Vítek	Hu Jiří Farský	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 13:45	BD: Blahoslavův dům v 9.00 Kuř: Kuřim v 10.00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9.00 Ma: Maloměřice Dům důstojného stáří	Žd: Židenice v 9.00 Bl: Blansko v 14.00

Novoroční modlitba

Pro Tebe je jeden rok jako okamžik,
Pro mne je dlouhý 365 dní, naplněn dobrým i zlým.
Lidé stárnou - křesťané mládnou.
Každý rok mě přivádí blíž k Tobě.

Je za mnou cesta dalšího roku:
Zatáčky, kopce, rovné silnice,
výmoly, nehody, zmeškané spoje.
Pro tyto zmeškané příležitosti
bych mohl ztrácet naději,
kdybys mi neodpustil.

Přede mnou je 365 dní.
Ty jsi spočítal mé dny, minuty, vteřiny.
Každý puls mě přibližuje k tobě.
365 dní beze stínu - to by byla věčnost.
Ale za mraky jsi ty.
Prosím tě o zdraví,
o trochu víc peněz,
a abys byl pořád se mnou.

z knížky Modlitby a meditace vybrala Jana Slámová

obrázek na obálce: Miroslav Rada, kresba ze zpěvníku Bud' Tobě sláva

*Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.*

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>